

தத்துவக் காட்சி, தத்துவ உணர்வு என்பன உண்மை. அதாவது, உள்ளத்தை உள்ளப்பி காண்பதும், அறிவதுமாகும். இயற்கை ஞானம் என்றும் சொல்லலாம்.

நாம் தத்துவத்தையும், இயற்கையையும் வறோபடுத்திய காட்சியையும், கண்ணத்தையும், உணர்வையும் கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம். இப்பிப்பிட்ட நமக்கு வறும் பச்சை உண்மை - தத்துவம் என்பது சங்கடமான காட்சியாகவும் களேவியாகவும்தான் இருக்கும் உதாரணம் வண்டுமனால் ஒன்று சொல்லுகிறேன்.

ஒரு மனிதனைக் காண்பது என்பது இயற்கையை மறைத்துச் சாயலை வறோபடுத்திய தோற்றத்தைக் காண்பது என்பதாகும். ஆனால் அதே மனிதனை இயற்கையாய் உள்ளப்பி காண்பது என்பது, அவனை நிர்வாணமாக, எவ்வித மறையும் மாற்றமும் இல்லாமல் காண்பது என்பதாகும். இந்தக் காட்சி இன்றைய உலகுக்குப் பிபிக் காது; வறோப்பையும், சங்கடத்தையும் உண்டு பண்ணக்கூடியதாகும். இப்படியே இன்றைய ஒவ்வொரு தன்மையையும் நிலமையையும் நிர்வாணமாய், உண்மையாகக் காண்பது என்பது இன்றைய உலகுக்கு வறோப்பாகவும் அச்சையாகவும் அதிருப்தியாகவுமிருக்கும். அதனால்தான் தத்துவ விசாரணைக்கும், தத்துவம் அறிவதற்கும் மனிதன் சில பக்குவத்தை அடையத் திருக்க வேண்டும் என்பார்கள்.

அதனால்தான் நானும் உண்மையைத் தத்துவத்தைச் சொல்வது என்பது பலருக்கு அதிருப்திகரமானதாக இருக்கும் என்று சொன்னேன். பொதுவாகவே நாட்டில் ஒரு பழமொழி உண்டு. யதார்த்தவாதி வறோஜன விரோதி' என்று சொல்வதுண்டு. இதன் கருத்து மக்கள் யாவரும் பொய்யர்களாய் இருக்கவேண்டும் என்பதல்ல. எது உண்மையோ, எது தத்துவமோ அது மக்களிடையில் மாற்றுவம், மாற்றப்பயர், மாற்றுக்குணம் பெற்று இருக்கிறது.

ஆதலால், உண்மை விளக்கம் திருப்தி அற்றதாகக் காணப்படும். எனவே, தத்துவ விசாரணை விளக்கம் என்பதற்கு இயற்கையிலேயே மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுவதில் சங்கடமிருந்தாலும் நான், அதாவது ஒரு சாதாரண மனிதனும், தலைவர் என்னைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னதுபோல் நாஸ்திகன், மதத்துவவே அரசியல் எதிரி என்கின்ற தன்மையில் பரேவாங்கி இருக்கிறவனும் தத்துவத்தைப் பற்றிப் பசேவதென்றால், அது மிக மிகச் சங்கடத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாகும்.

என்றாலும் என்மீதுள்ள குற்றச்சாட்டுகளுக்கு - குறைகளுக்குச் சமாதானம் சொல்லும் முறையிலேயே என் தகுதிக்கு ஏற்ற அவை தத்துவத்தைப் பற்றிச் சொல்ல முயலுகிறேன்.

ஏனெனில், இந்த இப்பிப்பிட்ட ஒரு அவையில் நான் எதைப் பற்றிப் பசேவது என்பதாக எனக்குள் எழுந்த பிரச்சனை முடிவு பெறுவதற்கு முன்னதாகவே, தலைவர் அவர்கள் என்னை அறிமுகப்படுத்துவதில், இந்த மறைகண்ட சொற்களும் உச்சரிக்கப்பட்டதால், அவைகளே போதுமென்று கருதி, அவைகளைப் பற்றிப் பசேலாம் என்றே நின்கைக்கிறேன்.

தோழர்களே, விஷயம் அற்பமானதாகவும் கருதப்படலாம், பிரமாதமானதாகவும் கருதப்படலாம். எப்படியெனில், சாதாரண மக்களுக்குக் கடவுள், மதம், அரசியல் விஷயங்களின் தத்துவம் மிகவும் அலட்சியமானதாகும்; பெரிய அறிஞர்களுக்கு இந்த

விஷயங்கள் அபாரமானதும் மிக நுணுக்கமாக அறிந்து பசேத் தகுந்ததுமாகும்.

ஒரு பாட்டுக் காரன் பாடும் போது, பாமர மக்களும் வித்வதன் மை உள்ளவர்களும் கலந்திருந்து கேட்பார்களானாலும் பாமர மக்கள் பாட்டின் வாசகங்களை சொற்களபைப் பொறுத்த வரையில் கவனித்துவிட்டு, “இது ஏதோ சாமிமீ துப் பாடினான்,” “இது ஏதோ பண்களபைப் பற்றிப் பாடினான்” என்று அந்த வார்த்தைகளின் அளவோடு அவர்கள் பாட்டுக் கச்சரேக்குப் போன தன்மையை மூடித்துக் கொள்ளுவர்.

அதே பாட்டுக் காரனிடம் பண்பித்த தன்மை உடையவர்கள் கேட்ட அளவில், சங்கீதக் கலஞானத்தகைக் கொண்டு மிக நுணுக்கமாகக் காது கொடுப்பார்கள். ஆதலால் பாடகிறவன் பாடகிற வலையை மிகப் பிரமாதமாகக் கொண்டு மிகக் கஷ்டத்தோடு கவலையோடு பாடவணைபியிருக்கும். அதனால் தான் நான் பசே, எடுத்துக் கொண்ட விஷயங்கள் அலட்சியமானதும் அபாரமானதும் என்று சொன்னேன்.

தோழர்களே, தலவைக் கடவுளாகக் குறிக்கும் போது, “எல்லாம் வல்ல, எங்கும் நிறைந்த, யாவையும் செய்கிற தன்மை உள்ளவர்” என்று சொன்னார். அதோடு கட்டவதே தலவை மதத்தைப் பற்றிக் குறிக்கும் போது “மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் சம்பந்தத்தை உண்டாக்குவதற்கு மதம்” என்று சொன்னார். இது மதபக்திக் கட்டமல்ல; புராணப் பிரசங்க கட்டமல்ல. ‘தத்துவ விளக்கம்’ என்னும் தலைப்பில் பசேவதகைக் கேட்க வந்திருக்கும் கட்டம். ஆனதால், கடவுளுடையவும், மதத்தினுடையவும் தத்துவம், உண்மையைத் தத்துவம் அதுவும் பச்சை உண்மையாம் பட்டாங்கமாய் உள்ள தத்துவம் பசேப்பட வணைபியதாகும். ஆதலால், அந்தப்படி பசேகிற முறையில் நான் பசேகிறேன்.

உண்மையிலேயே என்னை நாஸ்திகன் என்றும், மதத்துவவேதி என்றும் பலர் சொல்லுகிறார்கள்; பலர் கருதியுமிருக்கிறார்கள். இந்தப்படி நாஸ்திகர்கள் என்பவர்கள் யாராவது கருதி இருப்பார்களானால் நான் மகிழ்ச்சி அடவைனே. ஆஸ்திகர்கள் என்பவர்கள் கருதி இருப்பார்களானால் அவர்களுக்காகப் பரிதாபப்படுவதுடன், இந்த மாதிரி மக்களிடையில் இருக்க வணைபி இருக்கிறதே என்று என்னையே நான் வருந்திக் கொள்ளுகிறேன்.

தத்துவ வாசகத்துக்காகக் கட்டப்பட்ட கட்டத்தில் கட்ட, எனது தத்துவத்தை எடுத்துச் சொல்ல நான் பயப்பட்டால், அல்லது பித்தலாட்டம் செய்தால், நான் என்னையே வறொத்துக் கொள்ள வணைபியவனாவனே. ஆகவே, என்னை நாஸ்திகன், மதத்துவவேதி என்று ஆஸ்திகன் சொல்லுவது மகாமகா அறியாமையும் அலட்சிய புத்தியும் ஆகும்.

இதனை ஒரு உதாரணம் காட்டி விளக்குகிறேன்.

ஒரு ஊரில் ஒரு பிச்சைப் பிழைப்பு பார்ப்பனன் ஒரு நல்ல காரியம் நடந்ததற்காகப் பிச்சைக் கொடுக்கும் ஒரு வீட்டிற்கு வந்து பிச்சை கேட்டான். அவ்வீட்டுக் காரர் மற்றவர்களுக்கு கொடுத்ததுபோல் இவனுக்கும் நான்கணா கொடுத்தார். அதற்கு அந்தப் பிச்சைக் காரப் பார்ப்பனன் அந்த வீட்டுக் காரனைப் பார்த்துக் கோபித்துக் கொண்டு, “ஏ ஓய! தற்பெருமனை, அன்னியர்களைக் குறைக்கிறுதல், பணத்தாசனை ஆகிய மனனையும் துறந்து, நான்கு வதேம், ஆறு சாஸ்திரம், பதினெண் புராணம். தரக்கம், மீ மாமச்சை, தத்துவஞானம் ஆகியவகைகளைக் கற்று மிக மதோவியும், மகாபண்பிதனுமான எனக்கும் நாலு அணாவா? இந்த ஒன்றும் தரெயாத மூட்டாள கழுத்தைக் கும் நாலு அணாவா? வகெயுயோக்கியமாய் இருக்கிறதே உம்முடைய தர்மம்

என்று கட்டிடானாம்.

அதுபோல இருக்கிறது, ஒரு ஆஸ்திகன் என்பவன் ஒருவனைப் பார்த்து நாஸ்திகன் என்று சொல்லுவது என்கிறேன்.

ஏன் எனில், இந்த ஆஸ்திகன் கடவுளை எப்படி அறிந்திருக்கிறான் என்றால், “கடவுள் சர்வவல்லமையுள்ளவன், சர்வவியாபி (எங்கும் நிறைந்தவர்) சர்வத்தையும் (எல்லா காரியங்களையும்) நடத்துகிறவர், அவருக்கு மமேபட்டவர் எவரும் இல்லை, அவர் அன்றி (அவர் அனுமதியாமல்) ஒரு காரியமும் நடப்பெறுவதில்லை” என்பதாக அறிந்திருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு, அப்படிப்பட்ட கடவுளை நான் இல்லை என்பதாகவோ, மறுப்பதாகவோ சொல்லுகிறார் என்றால், இது அந்தப் பார்ப்பனன் சொன்னதற்கே சமாதானமாகும்.

அந்தப் பார்ப்பனன் மூதலில் தன்னிடம் ஆத்மஸ்துதி, பரிநிந்தை, திரவிய சூபடேசை இல்லை என்றும், தான் அவைகளை வறறுத்து விட்டவன் என்றும் சொல்லி விட்டு உடனே நான் நாலு வதேம், ஆறு சாஸ்திரம் மூதலியவைகளைப் படித்துக் கரகைண்ட மதோவியாகிய மகாபண்டிதன் என்கிறான். இதில் அவன் தற்பெருமையை வறறுத்த யோக்கியத்தைத் தெரிகிறது.

அதுபோலவே பரிநிந்தை - அன்னியனை இழிவாக்குவது - வைவது தன்னிடம் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு, “இந்த ஒன்றும் தெரியாத மூட்டாள மடையனுக்குமா நாலணா?” என்கிறான்.

அடூத்தபடியாக தனக்குப் பண ஆசையே இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு, “இந்த நாலு அணாதானா எனக்குக் கொடுப்பது?” என்கிறான். எனவே தன்னையெப்பற்றி அவன் சொன்னது அத்தனையும் பொய் என்பதும், கற்பனை என்பதும், அவன் பின்னால் சொல்லியதிலிருந்து வெளியாகிவிட்டன.

அதுபோலவே எல்லாம் வல்ல, எங்கும் நிறைந்த, யாவற்றையும் செய்விக்கிற கடவுளை ஒரு மனிதன் இல்லை என்று சொல்லுகிறான் என்று சொன்னால், ஒன்று அந்த ஆஸ்திகன் கடவுளுக்கு மலேகண்ட குணங்கள் இருப்பதாகச் சொன்னது பொய்யாகவும், கற்பனையாகவும் இருக்க வேண்டும் அல்லது மற்ற மனிதரைப் பார்த்து, நாஸ்திகன் கடவுள் இல்லை என்று சொன்னது தவறாக, அறியாமையாக யோசனையற்றதாக இருக்க வேண்டும்.

இருக்கிற கடவுளை இல்லை என்று சொல்லுவதில் சொல்லுவனுக்கு என்ன லாபம்? அல்லது சர்வத்தையும் செய்விக்கிற, சொல்லச் செய்கிற ஒரு கடவுள் இப்படியாக ஒரு வரைச் சொல்லவும் நின்கைகவும் செய்வதில், கடவுளுக்குத் தானாகட்டும் என்ன லாபம் வரும்? ஆகவே, ஒரு மனிதன் இப்படி மூட்டாள தனமான காரியத்தைச் செய்வானா? அல்லது ஒரு கடவுள் இப்படிப் பதைத்தியக் காரத்தனமான காரியத்தைச் செய்விப்பாரா என்பதையாவது, ஒருவன் கடவுளையே நின்கைதாலும், சிந்திக்கும் சக்தி இருந்தாலும் மற்றவனை நாஸ்திகன், கடவுளை மறுக்கிறவன் என்று குற்றவோ, குற்றமோ சொல்ல மாட்டான்.

ஒருவனை ஒருவன் நாஸ்திகன், கடவுள் இல்லை என்று சொல்லுகிறவன் என்று சொல்லுவதே நாஸ்திகமாகும், கடவுளைச் சரியாக அறியாததேயாகும். அந்த வார்த்தையை உண்டாக கினவர்களே நல்ல நாஸ்திகர்களாவர். கடவுள் இருந்தால், ஒரு மனிதன்

இல்லலை என்று சொல்ல முடியுமா? அல்லது ஒருவன் இல்லலை என்று சொல்லுகிறான் என்று மற்றவன் நின்கை காவது முடியுமா? ஆகவே, நாஸ்திகம் நாஸ்திகன் என்பன கடவுள் வியாபாரக் காரர்கள் தங்கள் வியாபாரத்துக்கு ஆதரவாகக் கண்டுபிடித்த உபகரணங்களே ஆகும். கடவுள் வியாபாரக் காரனுக்கு அல்லாமல் மற்றவனுக்கு இந்த கவலையே இருக்க நியாயமில்லை.

கடவுள் பற்றிய தத்துவ விளக்கம் என்றால், கடவுள் நிர்வாணமாய், பட்டாங்கமாய் காணப்படும் வரையில் ஆராய்ச்சி செய்வது என்பதாகும். ஒரு விஷயத்தைத் தத்துவ விசாரணை செய்ய, முதலில் என்ன, ஏன் எதற்காக, எப்படி, எங்கே, எப்போது என்பன போன்ற கேள்விகளைப் போட்டு திருப்தியான பதில் பெற வேண்டும். தயவு தாட்சண்யமற்ற கேள்வி போட வேண்டும். தத்துவ விசாரணை என்பதும் தர்க்கவாதம் என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமுடையதாகும். ஆகையால், சர்வசக்தி, சர்வ வியாபகம், சர்வத்தையும் நடத்துதல் ஆகிய அபாரகூணங்களாகக் கொண்ட ஒரு பரம்பொருளைப் பற்றித் தத்துவவிசாரணை செய்கிறவர்கள் இந்த 6, 7 கேள்வி மாதிரிமல்லாமல் இன்னும் 60, 70 சோதனைகளை செய்து பார்க்க வேண்டும்.

பக்தனுக்கு இது தவேை இருக்காது. தத்துவ விசாரணைக் காரனுக்கு இது அவசியமாகும். கடவுள் மட்டபக்தியால், குருட்டு நம்பிக்கையால் விளங்குபவராக இருக்கக்கூடாது. வேறு யாருக்காகிலும் அப்படி விளங்கினாலும் பகுத்தறிவுள்ள மனிதனுக்கு அதிலும் தத்துவ விசாரணைக் காரனுக்கு அப்படிக்குருட்டு நம்பிக்கையால் விளங்கக்கூடாது என்பனே.

எதற்காகக் கடவுள்? ஏன் கடவுள்? எது கடவுள்? என்கிற விளக்கம் அவசியம் ஒவ்வொரு தத்துவ விசாரணைக் காரனுக்கும் விளங்கி ஆகவேண்டும். மனிதனுக்குப் பகுத்தறிவு இருக்கிறது. அது ஆராய்ச்சிக்காக ஏற்பட்டதே தவிர, கண்மட்டித்தனமான மிருகத்தனமகைக்கு ஏற்பட்டதல்ல பகுத்தறிவை மனிதன் தப்பாகப் பயன்படுத்தி, அதிகமான தொல்லையில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். இந்தத் தொல்லைக்குப் பரிகாரமாகக் கடவுளைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டான். அரசன் ஏன்? குடிகள் ஏன்? ஏழை, பணக்காரன் ஏன்? மலே ஜாதி, கீழ் ஜாதி ஏன்? உழைப்பாளி அடிமையும் சோம்பேறி எஜமானனும் ஏன்? பிச்சைக்காரன், பிரபு ஏன்?

இந்தத் தனமகைகளை ஏற்படுத்தவும் நிலைநிறுத்தவும் பாதுகாக்கவும் அல்லாமல் கடவுளால் கண்ட பயன் என்ன? அவர் செய்த நல்ல காரியம் என்ன? இந்த வலைகளுக்கு ஒரு கடவுள் வேண்டுமா?

பகுத்தறிவு கொண்ட மனிதன் சாந்தி, அன்பு, திருப்தி இல்லாமல் கவலையில், அதிருப்தியில் குறையோட சாவதற்குக் காரணம் கடவுள் அல்லாமல் வேறு என்னவாய் இருக்கக்கூடும்?

அவனவன் முட்டாள்தனம் காரணம் என்றால் பகுத்தறிவு இருப்பது எதற்காக? முட்டாள்தனத்தை உண்டாக்கவா? பகுத்தறிவு இல்லாத ஜீவன்களுக்கு இல்லாத கட்டிகுணங்கள், கவலைகள், குறையாட்கள் இனவெறுப்புகள், துரோகங்கள் பகுத்தறிவுள்ள ஜீவனான மனிதனுக்கு ஏற்படுவானே? பகுத்தறிவுற்ற துஷ்ட ஜந்துக்களிடமும் இல்லாத கட்டிகுணங்கள் பகுத்தறிவு உடைய மனிதனிடத்தில் இருப்பானே? கடவுளைக் கண்டதாலா? கடவுளைக் கற்பித்துக் கொண்டதாலா? கடவுள் தனமையை, கடவுள் சக்தியைத் தவறாகக் கொண்டதாலா? எதனால் என்பது

Written by

Tuesday, 19 August 2008 19:55 -

பகுத்தறிவுக்குக்கூட எப்படிப் பரிகாரம் சயெ்து கொள்வது என்பது
முடியவில்லையானால், பகுத்தறிவின் பயன்தான் என்ன? கடவுளின் தன்மதைான்
என்ன?

<http://karuppupaiyan.blogspot.com/2007/10/116.html>